

afgiften betales forud, vil denne Nedsættelse faae Karakteren af en Refusion af den allerede ydede Afgift. Stillingen i Udvalget overfor dette Forslag har været den, at hele Udvalget har været enig om at erkjende, at de Betingelser, der i den nævnte Paragraf opstilles for en Nedsættelse i Afgiften, ere tilstede. Man har i Udvalget anset det for tilstrækkelig konstateret, at der virkelig har været Sygdom blandt Osters, at denne Sygdom har været til væsentlig Afbræk for Forpagterne, og at de sølgelig kunne nære Forventning om, at Staten af den Grund kommer dem til Hjælp. Omfanget af det Afbræk, som Forpagterne have lidt, fremgaar væsentlig deraf, at omtrent $\frac{2}{5}$ af det Fiskeomraade, som oprindeligt var henlagt til dem, er blevet stoppet paa Grund af den nævnte Sygdom. Medens der altsaa forsaavidt er Enighed i Udvalget, Enighed om, at Forpagterne under de givne Omstændigheder have Krav paa en Understøttelse, er man derimod ikke i Udvalget naaet til en Fællebsindstilling. Navnlige er man ikke naaet til Enighed om Størrelsen af den Hjælp, som man vil yde Forpagterne. Den meget ærede Finantsminister er gaaet ud fra en Beregning, hvorefter 120,000 Kr., som sagt, skulde være en passende Understøttelse for Forpagterne. Disse opgjøre selv deres Tab i de to Forpagtingsaar til 142,000 Kr. Den ærede Minister har afrundet dette til 120,000 Kr. ifølge den Betragtning, der er anført i Anmærkningerne til Tillægsbevillingslovsforslaget, idet det ikke kan siges, at hele Tabet hidrører fra de Grunde, som i Konditionerne ere nævnte som Grunde til Nedsættelse; men det synes da at være Regjeringens Stilling, at det Tab, som Regjeringen nu antager, skyldes disse Grunde, bør Forpagternes helt have erstattet. Det Mindretal, for hvilket jeg har den Ære at føre Ordet, har ikke kunnet skjønne, at dette var begrundet i eller i hvert Fald ikke, at det fulgte med Nødvendighed af den nævnte § 11. Der er i Virkeligheden der ikke tilfaldt Forpagterne, at de under alle Omstændigheder skulde slippe helstindede fra saadanne Konjunkturer, som ere nævnte i § 11. Der staar ikke mere der end, at, naar Forpagterne lide Afbræk af disse Grunde, kunne de vente en skøn som Nedsættelse i Forpagtingsafgiften, men der staar ingenlunde, at Staten overtager Garantien for disse Konjunkturer. Det Mindretal, for hvilket jeg fører Ordet, har nu tænkt, at man med Villighed kunde stille sig overfor Forpagterne paa den Maade, at man saae bort fra de Lov, som der i og for sig kunde være om selve Opgjørelsen af Forpagternes Tab, og at man gik ud fra deres egen Beregning i saa Henseende, idet man tog de 120,000 Kr. og sagde: Tab os antage, at det er det Tab, som i Virkeligheden er lidt. Men dernæst have vi ment, at Staten vil have viist den Villighed, som Forpagterne i Henhold til Konditionerne § 11 have Krav paa at vente, derved, at man siger: Tab os

bele det Tab, der er lidt. I Henhold dertil foreslaar dette Mindretal at nedsætte Bevillingen til det Halve, altsaa til 60,000 Kr. Et andet Mindretal, som isørigt selv vil motivere sin Indstilling, har valgt et noget andet Grundlag, idet man nemlig har taget det 3die Forpagtingsaar, i hvilket de samme Kalamiteter have viist sig, med i Beregningen. I Aaret 1879—80 have Forpagterne nemlig været stillede paa lignende Maade overfor det Areal af Ostersfiskeri, som er dem overdraget. Det samme Areal har været spærret ogsaa i dette Aar, og det har ført til et lignende Afbræk for dem. Det Tab, der saaledes er lidt, er af den høitærede Finantsminister opgjort til 60,000 Kr. (Berg: 87,000 Kr.). Ja, det er af Forpagterne opgjort til noget over 80,000 Kr., men den ærede Finantsminister har ved en lignende Betragtning som den, der har ført til Nedsættelsen fra 142,000 Kr. til 120,000 Kr., troet at burde sætte Tabet til 60,000 Kr. Jeg tror, at jeg har forstaaet den ærede Minister rigtig. Der kunde i og for sig ikke være saa lidt, der talte for at vælge dette Grundlag, dersom man derved kunde opnaa det, som jeg tror, har foresvævet dette Mindretal, nemlig at blive færdig med hele denne Sag, saa at man kom udover hele det Mellemværende og denne Mellemregning med Ostersforpagterne, saa at Sagen for Fremtiden vilde være klar, og disse Spørgsmaal ikke oftere kom igjen. Men det vil i Virkeligheden ikke ske efter dette Forslag. Der er endnu det sidste Aar af Forpagtingskontrakten, det 5te Aar, tilbage, i hvilket der kan ventes at komme et lignende Krav, som ingenlunde er forebygget ved dette Forslags Vedtagelse. Det havde skillet sig væsentligt anderledes, hvis der, samtidig med at man stemte over det Tab, der allerede er lidt, havde foreligget et nyt Grundlag for Forholdet til Forpagterne, en ny Kontrakt, hvorefter man ikke længer var udfat for disse Efterkrav. Da kunde der være Grund til at tage det sidste Aar med, og da kom man i Virkeligheden et Skridt frem. Men det opnaas ikke her, og det er mig ikke indlysende, at den ærede Finantsminister virkelig vil blive skillet lettere og friere overfor Forpagterne med Hensyn til en ny Kontrakts Afslutning, naar man vælger denne Vej, end naar man indskrænker sig til det, som Tillægsbevillingsforslaget oprindeligt lød paa. Det er Grunden, hvorfor vi ikke have kunnet tiltræde det Grundlag, som her er foreslaaet, uagtet vi i og for sig kunne have nogen Sympathi med nu paa engang at komme til en endelig Afgjørelse angaaende et Forhold, som Finantsudvalget i sin Selvhed har erkjendt for at være temmelig uheldigt for Statskassen. Det kan ikke negtes, at den nævnte § 11 i Konditionerne meget let fører til Krav fra Forpagternes Side, som det er saagodt som umuligt at kontrollere, og som Staten paa den anden Side ikke kan vægre sig mod, uden derved at